

КНЯЗЪТ

- Ной подло предизвика тая свада?

БЕНВОЛИО

- О, благородни княже, ще ви кажа
как почна тая кобна крамола!
Пред вас убит от младия Ромео
лежи Тибалт, убиец на Меркуцио.

ГОСПОЖА КАПУЛЕТИ-

Тибалт, Тибалт! На моя брат дете!
скръбта ми, княже, в тоя миг расте,
жадува за отплата! За кръвта,
проляна тук, бих искала смъртта
на гордия Монтеки. Скъпи княже,
за моя племенник - да се накаже!

КНЯЗЪТ

- Ной предизвика тая дива злоба?

БЕНВОЛИО

- Тибалт, ногото чака вече гробът.
Ромео му говореше вежливо
и молеше Тибалт сам да разсъди,
доколко е ненужна тая разпра,
която буди княжеския гняв.
Говореше учтиво, с ясен поглед,
с поклон смирен. Но не успя Ромео
да усмири несдържния Тибалт.
Глух за мира, той меча си насочи
в гърдите на безстрашния Меркуцио.
Той кипна. В миг преплетоха се саби.
Меркуцио с едната си ръка